

Biblioteka

Kalipso

Naslov originala

Gill Sims

Why Mummy Drinks

Copyright

© 2017 Gill Sims

Originally published in the English language by HarperCollins
Publishers Ltd.

© Cover illustration Tom Gauld

© 2023, za srpski jezik Odiseja

Džil Sims

ZAŠTO
MAMA
PIJE

Prevela s engleskog
Sandra Bakić Topalović

ODISEJA
Beograd, 2023.

Za D.

SEPTEMBAR

Utorak, 8. septembar

Prvi dan škole. Ove godine ću 100% briljirati u ulozi školske mame. Mogu ja to, apsolutno. Ove godine će spremanje za školu izgledati ovako:

6.00 Budim se, tuširam se, oblačim moderni i otmeni outfit iz svog minimalističkog garderobera-kapsule koji sam spremila sinoć, nanosim laganu ali sofisticiranu šminku kao što savetuje Pinterest, sve sa šik ajlajnerom koji stavljam u jednom potezu. Sušim kosu i vežem je u opuštenu punđu – takođe po pravilima Pinteresta – i tako dolazim do izgleda koji je moderan a klasičan, uz dozu individualne smelosti. Pošto savršeno izgledam, malo ću pospremiti kuću tako da na kraju dana možemo da se vratimo u mirno okruženje koje odiše dobrodošlicom.

7.00 Budim svoje voljene mališane i nudim im nekoliko izbora za zdrav, domaći doručak. Drage volje prihvatam – naravno da smeju da mi pomognu u pripremi palačinki/vafli/kajgane. Smeškam se ispunjena majčinskom ljubavlju dok

posmatram kako se njihova mala ozarena lica koncentrišu dok zajednički rade na pripremi ukusnih jela i istovremeno stavljam ručak da se lagano krčka.

7.45 Šaljem svoju predivnu decu da se umiju i obuku, što je, naravno, brza i jednostavna aktivnost jer su prethodne večeri spremili uniformu.

Dok se oblače mogu časkom da ubacim prljave sudove u mašinu i prosto uzmem iz frižidera kutije sa užiinom punom nutrijenata, koju dopunjujem sendvičima na kojima iscrta-vam zabavna lica raznoraznim svežim voćem iseckanim na komadiće blesavih oblika.

8.00 Češljam Džejninu kosu i uplićem je u riblju kost ili tako nešto. Češljem prelazim kroz Piterovu kosu nakon čega mi ostaje desetak minuta da im čitam divnu knjigu pre završnog petominutnog spremanja i obuvanja i oblačenja ka-puta.

8.25 Krećemo peške ka školi, po mogućstvu pevajući ve-sele pesme, obilaznim putem kroz park kako bi pas mogao da se istrči. Gledam svoje mile anđelčice kako se valjaju po opalom lišću i igraju se sa ljupkim psom. Ponosna sam jer će im svež vazduh i fizička aktivnost pre škole stimulisati dečji mozak, pa će biti spremni da upijaju informacije poput sundera.

8.50 Ljubazno mašem svojoj prelepoj deci koju, uz brojne zagrljaje i poljupce, otpratim do školskog dvorišta a onda se žurno vraćam kući sa psom. Kad se pas smesti u svoj krevetac

gde će mirno sačekati siterku koja će ga izvesti za vreme ručka, uskačem u svoj sveže opran auto i odlazim na posao.

15.15 Pokupim predivne mališane iz škole. Prijatno ćaskam sa drugim mamama ispred školskog dvorišta o lakim i neutralnim temama.

15.30 Dajem deci zdravu užinu, verovatno nešto što uključuje domaću granolu. Dok jedu, pregledam njihove školske torbe i pažljivo čitam svako pismo i beležim svaki događaj/izlet/zahtev. Verovatno imam fascikle u raznim bojama za svako dete u kojima držim ta pisma, tako da mogu lako da ih pronađem kad god mi zatrebaju. Proveravam sveske s domaćim zadacima i osmišljam uravnotežen raspored tako da svake večeri mogu da završe nekoliko zadataka.

15.45 Šaljem decu da se presvuku za vannastavne aktivnosti obavezne za pripadnike srednje klase.

16.00 Vodim decu na plivanje/časove muzike/tenis/ples/džiju-džicu, kao što dolikuje. Ako je samo jedno dete na času, provodim vreme u povezivanju s drugim i razgovaramo o njegovim ili njenim danima/nadama/snovima/ambicijama. Ako su oba deteta zauzeta vannastavnim aktivnostima, odgovaram na poslovne mejlove kao prava efikasna, poslovna žena 21. veka.

17.00 Nadgledam decu dok rade domaće zadatke koje smo odabrali iz pažljivo osmišljenog rasporeda.

17.30 Postavljam ručak koji se krčkao ceo dan i od kog kreće voda na usta iako sam ga spremila bez imalo muke. Dozvoljavam sebi kratak trenutak da likujem jer sam fenomenalna majka i sažaljevam sve one kojima nedostaju moje britke organizacione sposobnosti i majčinski instinkt bez premca.

18.00 Nadgledam vežbanje klavira i časkom pregledam spe-lovanje/tablicu množenja.

18.45 Dozvoljavam im da pola sata provedu uz ekran.

19.15 Vreme za kupanje.

19.45 Vreme za spavanje. Pročitam još jedno poglavlje edukativne knjige koju su deca sama odabrala.

20.00 Nagradim sebe zbog produktivnog dana šoljom lepog zelenog čaja.

Ove godine apsolutno nećemo ponoviti prošlu, kad su dani najčešće izgledali otprilike ovako:

5.00 Budi me zvuk malog deteta koje tutnji niz stepenice. Silazim pospana i to isto malo dete zatičem pogrbljeno u fotelji, zalepljeno za ajped. Brecam se na grozno, monstrozno derište da se iste sekunde vrati u prokleti krevet. Uvlačim se u krevet gde ključam od besa. Konačno zaspim minut pre nego što se oglasi alarm.

6.00 Pomerim alarm za 10 minuta.

6.10 Ponovo pomerim alarm.

7.10 Budim se u panici. Uskačem pod tuš. Oblačim prvu odeću koju dohvatim. Doživljam omanji nervni slom jer mi se dupe raširilo do maksimuma pa gaće neće dalje od kolena. U žurbi da se što pre obučem shvatam da nisam primetila da je u mojoj fioci završio par Džejninih gaćica koje upravo pokušavam da navučem. Plačem od olakšanja: možda moje dupe nije najmanje ili najtrčastije na svetu, ali čik da vidim bilo koju odraslu ženu da uspe da ubaci svoju guzicu u gaćice osmogodišnjakinje. Naginjem se i sušim kosu fenom naopačke. Zaprepašćena, posmatram kosu koja izgleda kao bodljikavo prase i vezujem je Helo Kiti gumicom. Trudim se da izgledam kao neko ko *želi* da nosi Helo Kiti gumicu na glavi, kao izraz jedinstvene i blesave ličnosti. Ne uspevam.

7.30 Silazim dole i urlam na voljenu dečicu da se skinu sa prokletih elektronskih uređaja i dođu na doručak.

7.37 Grabim proklete elektronske uređaje deci iz ruku, vičem kako su sad zauvek konfiskovani i ponovo zahtevam da dođu na doručak. Deca me iznenađeno gledaju jer poslednjih sedam jebenih minuta uopšte nisu primetila moje poremećeno urlajuće prisustvo.

7.40 Zafrljačim kutiju čokoladnih pahuljica na decu. Prekidam svađu zbog glupe plastične igračke u kutiji. Odgovaram na zilion besmislenih pitanja kao što su: „Ko bi pobedio u borbi – vampirska veverica ili mačka-lasica?“ ili „Da li bradavičasta svinja može da se jede?“ Vičem: „Ne znam,

ne znam, izguglaću posle, prestanite da se igrate sa hranom i prosto jedite, molim vas, hajde, požurite, to je samo činija pahuljica, koliko vam vremena treba da to pojedete, ne, molim te ne radi to, prosućeš, da, da, bravo, *rekla sam ti* da ćeš tako prosuti, ne, OSTAVI, ja ću počistiti, hajde, POŽURITE!“

8.00 Šaljem decu da se umiju i presvuku. Iako sam im spremila uniforme prethodne večeri, sad moram da se bakćem sa njima dok insistiraju da ne mogu da ih nađu i tvrde da ih nema. Popnem se gore da bih im pokazala da su im uniforme ispred nosa, na stolici, kao i svakog prokletog jutra. Istovremeno pokušavam da im priprelim užinu i stavljam nešto da se krčka, nešto što će deca zapravo jesti – sos za bolonjeze. Nahranim psa. Gledam ga kako guta hranu i guši se a onda povraća. Počistim pseću povraćaku.

8.20 Pokušavam da raspetljam Gordijev čvor Džejnine kose. Ponovo objašnjavam da ne umem da napravim RIBLJU KOST i umesto toga joj vežem obične repiće. Slušam Džejn kako mi govori da sam užasna mama jer sve druge mame umeju da naprave riblju kost, štaviše, čak i *tata* Tili Barker zna kako se plete riblja kost. Trpim podužu Džejinu kritiku o njenom uništenom životu i potpunom besmislu njenog postojanja izazvanom nedostatkom riblje kosti u kosi dok jurim Pitera po kući i pokušavam da spustim čudne čuperke koji su mu se pojavili preko noći, dok on cvili i migolji se kao da nameravam da u njega zabodem čiode.

8.35 Počinjem da urličem na decu da se obuju i obuku kapute i uzmu školske torbe, odmah, odmah, odmah, ODMAH! Trudim se da ne zapenim od besa kad me dočekaju teleći pogledi i potpuno poricanje bilo kakvog znanja o postojanju cipela, kaputa ili torbi. Jedno dete me informiše o veoma važnoj dozvoli koju *mora* da preda danas. Uzaludno kopam po brojnim gomilama papira, konačno pronalazim pismo, pokušavam da upecam iz kauča novčanicu od pet funti koju pismo takođe zahteva, pošto kod sebe imam samo dvadeseticu.

8.47 Konačno izlazimo iz kuće, požurujem decu ka školi dok za sobom vučem psa koji pokušava da zapiša svaku banderu.

8.57 Guram decu u školsko dvorište, slabašno se osmehnem zmajolikoj direktorki koja stoji na kapiji i osuđuje roditelje pretvarajući se da ih pozdravlja. Zaustavim psa koji podiže nogu ka njenim najlonkama u boji preplanule kože. Jurim da stignem kući što je brže moguće, tiho se izvinjavajući psu što je ostao bez adekvatne šetnje.

9.07 Ostavljam poruku siterki za psa u kojoj molim da ga prošetam pet minuta duže ako ima vremena, ulećem u kola, pomalo se pitam kakav je to miris unutra, vozim se do posla i istovremeno pokušavam da se našminkam, ubeđujući sebe da stavljanje sjaja na usne tokom vožnje uopšte nije opasno niti kažnjivo zakonom. Trudim se da ne mislim o tome kako kuća izgleda kao da je pala bomba.

15.15 Pokupim decu. Bezvoljno ćaskam s roditeljima dok pokušavam da izbegnem Koven Prokleta Savršenih Mama koji vodi najsvršenija od svih, Savršena Mama Savršene Lusi Atkinson. Trudim se da se suzdržim od socijalnih grešaka, na primer od komentara kako izvesni TV voditelj koga deca obožavaju meni deluje kao seksualni manijak.

15.30 Dajem deci da jedu čips dok se ja trudim da se uhvatim ukoštac s neredom.

15.45 Šaljem decu da se sprema za vannastavne aktivnosti. Svađamo se oko toga zašto moraju da idu i zašto časovi plivanja/muzike/tenisa/plesa/džiju-džicua nisu glupo gubljenje vremena. Ponovo slušam kako sam glupava mama koja im uništava život. Zaklinjem se da ako još jednom budem čula reči „ali nije fer!“ više neću odgovarati za svoje postupke. Kažem Piteru da ne želim da se popnem gore kako bih mu onjušila prdež. Odlazim gore i pronalazim odeću za koju opet tvrde da je nestala. Odem do ve-cea, zateknem veliko govno koje me gleda iz ve-ce šolje, urlam o Fantomskom Seratoru dok deca tumaraju naokolo samo u pantalonama. Vičem kako krećemo za PET MINUTA! makar deset minuta. Ponovo slušam kako to nije fer. Brecnem se kako *život* nije fer. Pitam se kad ću moći da gucnem malo vina.

16.05 Vodim decu na besmislene, idiotske vannastavne aktivnosti za srednju klasu na koje i ne žele da idu, ali moraju u ime jalovog pokušaja da od njih napravim uzorne članove društva. Ako je samo jedno dete na časovima, dozvoljavam

drugom da visi na elektronskim uređajima uprkos jutrošnjim šupljim i praznim pretnjama o doživotnoj konfiskaciji. Za to vreme špijuniram ljude po Fejsbuku. Ako su oba deteta na časovima, otvorim poslovnu poštu, utučeno zurim u mejlove a onda špijuniram ljude po Fejsbuku.

17.00 Popuštam pred galamom i dozvoljavam im još sat vremena uz ekran.

17.30 Shvatam da jutros nisam uključila prokleta sranje od jebenog šporeta. Poslužujem deci pastu sa sirom. Nateram ih da pojedu malo voća, što bi trebalo da bude bedan pokušaj zdrave ishrane. Kad se usprotive, guglam skorbut i pokazujem im slike. Slušam kako ih uopšte nije briga da li će dobiti skorbut.

18.00 Pitam da li imaju domaći. Odlučno poriču. Dozvolim im još samo pet minuta uz elektronske uređaje. Otvorim vino. Pokušam da pospremim svinjac koji je nekad bio moj otmeni, s ukusom dekorisani, dom.

18.30 Kažem deci da pogase uređaje i vežbaju klavir/spelovanje/tablice množenja dok ja usisavam i ubacujem zilionitu turu veša u mašinu.

18.45 Shvatam da su deca sumnjivo tiha i da se ne čuje ni najmanji zvuk klavira ili bilo čega drugog. Otkrivam da su prosto zamenili jedan uređaj drugim, pa sad tvrde da sam samo rekla da ugase ajpode, ništa drugo nisam pominjala.

19.00 Kažem deci da je vreme za kupanje. Deca objave da imaju veoma važan domaći koji moraju da predaju sutra. Mrmljam sebi u bradu svaku moguću psovku koje se setim. Radim domaći sa decom i suzdržavam se da pitam da li su stvarno toliko glupi kad tvrde da su zaboravili koji broj dolazi posle tri i kažu da se „pas“ piše: m-a-č-k-a.

20.30 Deca su konačno okupana i u krevetu. Bacam se na kauč i uzimam istu onu čašu vina koju sam nasula u šest sati, ali tek sad počinjem da pijem. Mrmljam *jebem ti život*, iznova i iznova, dok mi umire još jedan deo duše.

Da, ova godina će definitivno biti mnogo bolja, a ja ću se mnogo bolje organizovati. Nažalost, nisam stigla da kupim kutije za čuvanje hrane ili lepu kapsula-garderobu, i moraću nekako da zavolim zeleni čaj, budući da je odvratn, i još se nisam izveštala u nanošenju ajlajnera ili pletenju riblje kosti, ali poprilično sam sigurna da su to samo sitnice u mom velikom, savršenom planu.

Petak, 11. septembar

JTŽ. Danas sam napunila trideset devet. Ne želim da imam trideset devet. Kako se to dogodilo? *Kad* se to dogodilo? Nije trebalo da budem starija od... pa, najviše dvadeset osam – a čak se i to činilo neverovatno matoro – a sad stojim na pragu četrdesete i budućnosti koja će se verovatno sastojati od suknji sa blesavim šarama iz kompanija koje posluju

preko kataloga i možda nekog „dramatičnog šala“ ako se baš odvažim.

Budućnost u kojoj će se moj društveni život svesti na ljude koji me zovu da im se pridružim na časovima joge, ili fine književne klubove gde čitaju samo ozbiljne i knjige za samousavršavanje i svi nose one dramatične šalove vezane preko džempera sa polo kragnom i svi su „nacvrčani“ posle čaše nekog bezveznog pino grida. Kažu: „Jaooo, bože, ti ćeš još jedno? Baš si hrabra!“ a ja se suzdržavam da ne odgovorim da zapravo nisam hrabra, uopšte nisam hrabra; hrabra osoba bi uspela da izdrži njihove dosadne gluposti bez pomoći anestezije, i zapravo mi ne treba još jedna čaša tog jeftinog vina da bi postali podnošljivi već cela flaša votke, a možda i malo kreaka. I, oh, za ime boga, ZAŠTO STE SVI TAKO DOSADNI?

Ako bih se suzdržala od vikanja na druge mame, možda bih mogla da razbijem gnjavažu književnog kluba povremenim pozivnicama za promocije nakita gde piće slobodnije teče kako bi te nateralo da kupuješ, kupuješ, kupuješ. Ali u tom slučaju bih se sutradan probudila sa svešču da sam potrošila 150 funti koje nemam i to na gomilu nekvalitetnih drangulija koje mi nisu potrebne.

Uvek sam smatrala da ću, ako dosegnem četrdesetu (malo verovatno), tad već biti otmena i sofisticirana svetska žena, da ću tečno govoriti francuski, imati unosnu ali humanitarnu karijeru, da ću se razumeti u umetnost, književnost i politiku – jedna od onih osoba kojoj ljudi prilaze na fensi zabavama da ih pitaju za mišljenje o situaciji na Bliskom istoku. Upustili bismo se u informativnu i prosvetljujući

raspravu u kojoj bi bilo očigledno da sam ja mnogo pametnija od ostalih.

Umesto toga, ljudi mi prilaze na zabavama jer im je neko rekao da imam pljuge, i zapravo imam honorarni, vrlo dosadan posao u IT-ju jer to mogu da uklopim u obaveze oko dece i ujedno uštedim na bebisiterkama, što moje dugo i skupoceno obrazovanje čini suvišnim. Nekada sam, tokom disfunkcionalnih perioda u dvadesetim godinama, zapravo želela da budem starija i odraslija. Dvadesetneštogodišnja ja je bila baš glupa.

Sad mi odraslost zvuči kao pakao. Ne želim da se tek tako prepustim i postanem jedna od onih žena sa razumnom frizurinom koje „žive za svoju decu“ i nadmeću se u školskom dvorištu pričama o brojnim vannastavnim aktivnostima iritantne mladunčadi, takmiče se moćnim poslovima svojih muževa i hvališu nedavnim egzotičnim putovanjima.

Želim da pijem previše viskija u zagušljivom džez klubu, u neprimerenoj suknji, dok mi muškarac sumnjivog morala šapuće na uvo.

Želim zanimljivu karijeru u kojoj mogu da upotrebim svoju oštroumnost i inteligenciju (sigurna sam da su i dalje tu negde...).

Želim da ponovo osetim uzbuđenje, romansu i opasnost.

Želim da pobežnem u Pariz i zaljubim se na mansardi (bez siromaštva i umiranja od gladi, razume se).

Doduše, pretpostavljam da bi Sajmon i deca mogli da pronađu određene mane u mom planu, čak i ako ne računamo činjenicu da mrzim džez.